

- Χάσαμε κάτι ? Δεν καταλαβαίνουμε τι λες.Για εξήγησέ μας καλύτερα είπε η Μαργαρώ γονατίζοντας μπροστά στο θλιμμένο αγόρι.
- Λείπουν εδώ και πολύ ώρα.Δεν ξέρουμε που έχουν πάει, απάντησε ο Βασίλης .
- Λοιπόν ηρέμησε, πες μας ακριβώς τι έγινε και Νάνου πήγαινε να φέρεις το Ρίκο μέσα.

Ο Βασίλης κλαίγοντας τους εξήγησε με λεπτομέρεια τι ακριβώς είχε γίνει.Μάταια προσπαθούσε να κρατήσει τα δάκρυνά του. Έτσι ξέσπασε σε λυγμούς.

Τα παιδιά ήταν όμως αποφασισμένα να βρουν τους φίλους τους.Έτσι άρχισαν να καταστρώνουν το σχέδιό τους.

- Ακούστε , θα πάμε αρχικά όλοι μαζί στη πλαγιά του ποταμού , εκεί που συνήθως πετάμε τα σκουπίδια. Σε περίπτωση που δεν είναι εκεί θα ψάξουμε και τους υπόλοιπους κάδους του Χωριού,είπε η Νάνσυ.
- Εγώ θα ενεργοποιήσω το ελικοπτεράκι μου. Έτσι θα έχουνε τη δυνατότητα να ελέγχουμε όλη την περιοχή από ψηλά. Αν εντοπίσω τα παιδιά θα σας ενημερώσω έγκαιρα.Οκ είπε η Κωνσταντίνα.
- Και πότε ξεκινάμε , ρώτησε ο Βασίλης μη σταματώντας τους λυγμούς.
- ΤΩΡΑ! Απάντησαν όλα τα παιδιά με μια φωνή.

Τα παιδιά ξεκίνησαν Πήγαν στο ποταμό αλλά η τύχη τους για ΆΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ δεν τους χαμογέλασε.Έτσι συνέχισαν το ψάξμα.

Την ίδια ακριβώς στιγμή ξύπνησαν ο Νικόλας με την Λαμπρινή ακούγοντας το κουδούνι του φαντάσματος.

- Σηκωθείτε και ψάξτε γρήγορα τους είπε με βροντερή φωνή.

Τα παιδιά σηκώθηκαν αμέσως και τρέχοντας έφτασαν στο μεγάλο και πυκνό δάσος.

- Πρέπει να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα.Πρέπει να βρούμε αυτά τα πετράδια. Μπορεί να είναι οπουδήποτε, είπε ο Νικόλας.
- Πάμε για το πετράδι της Υπομονής, είπε η Λαμπρινή.

Τραγουδώντας ,γελώντας και έχοντας ανεβασμένη ψυχολογία έφτασαν σε ένα μεγάλο ποτάμι.

- Και τώρα πως θα περάσουμε απέναντι ? αναρωτήθηκε ο Νικόλας.
- Πρέπει οπωσδήποτε να βρούμε μια λύση.Μακάρι να ήταν εδώ η Κωνσταντίνα. Σίγουρα θα έβρισκε μια λύση αναφώνησε θλιμμένη η Λαμπρινή.

Τα παιδιά δεν μπορούσαν να σκεφτούν.Είχαν τόσα πράγματα στο μυαλό τους .

Ξαφνικά τα μάτια της Λαμπρινής έλαμψαν όταν αντίκρυσαν ένα κορμό δέντρου κρυμμένο ανάμεσα στη πυκνή βλάστηση.